

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 338/2026
18.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Горан Стошић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа „Комуналац“ из Бујановца, чији је пуномоћник Миодраг Крстић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4117/2023 од 21.12.2023. године, у седници одржаној 18.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4117/2023 од 21.12.2023. године - става првог изреке, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4117/2023 од 21.12.2023. године - става првог изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 294/21 од 27.09.2023. године, ставовима првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће минималне зараде за месец јануар, април и јул 2019. године, исплати укупно 2.357,07 динара, у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом, чија су висина и датум доспелости ближе наведени у овом ставу изреке, као и да му на ове износе уплати припадајуће доприносе код РФ ПИО. Ставовима трећим и петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му за период од 13.09.2018. године до 01.12.2019. године исплати и то: на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде износ од укупно 49.052,22 динара, и на име регреса за коришћење годишњег одмора укупно 48.233,15 динара, све у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овим ставовима изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да за период од 13.09.2018. године до 01.08.2020. године, на име мање исплаћене накнаде за топли оброк исплати износ од 54.442,63 динара, у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом

шестим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да на име солидарне помоћи за 2018., 2019. и 2020. годину, исплати износ од 96.140,00 динара, у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом седмим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу исплати на име пореза и доприноса код надлежног фонда ПИО, по стопи на дан уплате: за разлику исплаћене зараде за јануар, април и јул 2019. године, и за износе који нису досуђени тужиоцу у ставу првом изреке; за разлику мање исплаћене накнаде за топли оброк за период од 13.09.2018. године до 01.08.2020. године: за разлику мање исплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за период од 13.09.2018. године до 01.12.2019. године. Ставом осмим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 102.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4117/2023 од 21.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П1 294/21 од 27.09.2023. године, у делу става четвртог изреке за период од 13.09.2018. године до 31.12.2019. године, у ставу петом изреке и у ставу седмом изреке у односу на доприносе за топли оброк за период од 13.09.2018. године до 31.12.2019. године, и у односу на доприносе за регрес за коришћење годишњег одмора. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, преосталом делу става четвртог изреке за период од 01.01.2020. године до 01.08.2020. године, у ставу шестом изреке, у преосталом делу става седмог изреке у делу који се односи на доприносе на разлику исплаћене зараде за јануар, април и јул 2019. године, и за износе који нису досуђени тужиоцу у ставу првом изреке, као и у односу на доприносе за топли оброк за период од 01.01.2020. године до 01.08.2020. године и одлука о трошковима поступка садржана у ставу осмом изреке, и у овом делу предмет је враћен на поновно суђење првостепеном суду.

Против наведене пресуде донете у другом степену, у правноснажном делу, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Правноснажном пресудом, у побијаном делу, применом материјалног права из одредби Закона о раду, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу, за период од 13.09.2018. године до 31.12.2019.године, исплати мање исплаћену накнаду трошкова за топли оброк, да му за период од 13.09.2018. године до 01.12.2019. године, исплати накнаду трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, све са припадајућим доприносима, каква одлука је у складу са правним ставом израженим у одлукама ревизијског суда о императивној примени Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, бр. 116/14, у примени од 01.11.2014. године).

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима ревизија није дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора побијаног дела, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 13.09.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 81.425,06 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**